

**VARGENS SON,
SKILDNINGAR FRÅN
POLARTRAKTERNA**

Published @ 2017 Trieste Publishing Pty Ltd

ISBN 9780649098989

Vargens son, skildringar från polartrakterna by Jack London

Except for use in any review, the reproduction or utilisation of this work in whole or in part in any form by any electronic, mechanical or other means, now known or hereafter invented, including xerography, photocopying and recording, or in any information storage or retrieval system, is forbidden without the permission of the publisher, Trieste Publishing Pty Ltd, PO Box 1576 Collingwood, Victoria 3066 Australia.

All rights reserved.

Edited by Trieste Publishing Pty Ltd.
Cover @ 2017

This book is sold subject to the condition that it shall not, by way of trade or otherwise, be lent, re-sold, hired out, or otherwise circulated without the publisher's prior consent in any form or binding or cover other than that in which it is published and without a similar condition including this condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.triestepublishing.com

JACK LONDON

**VARGENS SON,
SKILDNINGAR FRÅN
POLARTRAKTERNA**

E. FOSSELIUS

VARGENS SON

SKILDRINGAR FRÅN POLARTRAKTERNA

AV

JACK LONDON

ÖVERSÄTTN. AV M. DRANGEL

FJÄRDE UPPLAGAN

STOCKHOLM
BOHLIN & C:o

STOCKHOLM 1918
SVENSKA TRYCKFRIAKTIEBOLAGET

PS
2023
L27205

*Fåt minnet av "Vargens
söner", som sökte sin ar-
vedel och funno sin död
bland polcirkelns skuggor*

653405

DEN VITA TYSTNADEN.

»Carmen står inte ut mer än ett par dagar till.» Mason spottade ut en isbit och betraktade med be-
drövad uppsyn det stackars djuret, sedan stack han
dess ena tass i sin mun för att bita bort isen, som
så obarmhärtigt satt sig fast mellan hundens tår.

»Jag har då heller aldrig sett att en hund med
högtravande namn dugt till nånting», sade han, då
han slutat och sköt hunden åt sidan. »Det är som
om de skulle tvina bort och dö under bördan av sitt
ansvar. Och har man någonsin sett, att det har
gått galet med dem som ha förnuftiga namn — till
exempel Cassiar, Sivach eller Husky? Nej, då! Se
bara på Shookum här. Han är...»

Pang! Det magra djuret flög upp och dess vita
tänder smälldes ihop tätt invid Masons strupe.

»Jaså, du?» Ett skickligt applicerat slag med hund-
piskans tjockända bakom örat kom djuret att lätt
skälvande sträcka ut sig i snön, medan gult slem
droppade från dess käftar.

»Som jag nyss sa' — se på Shookum här. Honom
är det ruter i. Men han kommer att äta upp Carmen
innan veckans slut.»

»Jag ställer upp ett annat påstående mot ditt», svarade Malemute Kid och vände på det frusna brödet, som lagts framför elden för att tina upp. »Vi komma att äta upp Shookum innan färden är slut. Vad säger ni om det, Ruth?»

Indiankvinnan sköt in ett stycke is till stöd under kaffekokaren. Hon såg på Malemute Kid, sedan på sin man och därefter på hundarna, men svarade ej. Malemute Kid hade uttalat något så självklart, att det inte fordrade något svar. Med en oavbruten sträcka av tvåhundra mils färdväg framför sig och med knappast sex dagars föda åt dem själva och ingen åt hundarna fanns det intet annat alternativ. De bägge männen och kvinnan slogo sig ned omkring elden och började sin magra måltid. Hundarna hade lagt sig med seltyget på, ty det var endast middagsrast, och de följde med avundsamma blickar varje munsbit.

»Det här är vår sista lunch», sade Malemute Kid. »Och vi få lov att se upp med hundarna — de hålla på att ilskna till. Skulle nog kunna ha lust att äta upp en av oss, om de kom åt.»

»Och ändå har jag en gång varit ordförande i en djurskyddsförening och undervisat i en söndagskola!» Efter denna avvikelse från ämnet försjönk Mason i ett tankfullt betraktande av sina ångande mockasiner, men väcktes ur sina drömmar därigenom att Ruth fyllde hans kopp. »Nå, gudskelov — massor av te ha vi åtminstone. Jag har sett det växa därnere i Tennessee. Vad skulle jag inte vilja ge för en kaka varmt bröd just nu. Men var lugn,

Ruth — du skall inte behöva svälta mycket längre, och inte bära mockasiner heller.»

Vid dessa ord förvandlades det dystra uttrycket i kvinnans ansikte; i hennes ögon lyste en stor ömhet för hennes vite herre — den förste vite man hon någonsin hade skådat — den förste man hon hade sett behandla en kvinna bättre än ett djur eller en lastdragare.

»Ja, Ruth», fortsatte hennes man på den rotvälska, varigenom de kunde göra sig förstådda av varandra, »vänta bara tills vi bli klara att ge oss härifrån. Då ta vi vit mans kanot och bege oss till stora salta vattnet. Ja, det är svårt vatten, styggt vatten — stora vågberg, som dansa upp och ned ständigt och jämnt. Och vattnet är så stort och så långt, långt bort — du får resa tio sovtider, tjugu sovtider, fyrtio sovtider» (han räknade antalet dagar på sina fingrar) »hela tid vatten, styggt vatten. Och så kommer du till en stor, stor by med väldigt mycket folk, alldeles som mosquitos här nästa sommar. Och wigwams — å, så stora och höga — som tio, tjugu furor.»

Han tystnade hjälplöst, kastade en vädjande blick på Malemute Kid och staplade med teckenspråk mödosamt upp de tjugu furorna på varandra. Malemute Kid smålog litet hånfullt, men Ruth spärrade upp ögonen av undran och glädje, ty hon trodde nästan att han skämtade, och denna nedlåtenhet fröjdade hennes stackars kvinnohjärta.

»Se'n stiger du in i en — i en låda, och så paff! far du uppåt med den.» Han kastade upp sin tom-